

**PROLETARIAATIN TEHTÄVÄT
VALLANKUMOUKSESSAMME**

(PROLETAARISEN PUOLUEEN OHJELMALUONNOS)

*Julkaistu ensi kerran
syyskuussa 1917 erillisenä
kirjasena „Priboi” kustantamossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan
kirjassen tekstin mukaan*

Россійская Соціалъ-Демократическая Рабочая Партія

Пролетаріи всѣхъ странъ, соединитесь!

Н. Ленинъ.

Задачи пролетаріата въ нашей революціи.

(ПРОЕКТЪ ПЛАТФОРМЫ ПРОЛЕТАРСКОЙ ПАРТІИ).

**Петербургъ
1917.—Сентябрь..**

Типографія „Трудъ“. Т-во „Рабочая Печать“. Кавалергажская, 40.

**Kansilehti V. I. Leninin kirjasesta
„Proletariaatin tehtävät vallankumouksessamme“.— 1917**

Pienennetty

Nykyistä historiallista ajankohtaa Venäjällä luonnehtivat seuraavat peruspiirteet:

TAPAHTUNEEN VALLANKUMOUKSEN LUOKKALUONNE

1. Vanha tsaarivalta, joka edusti ainoastaan pientä, koko valtiokoneistoa (armeijaa, poliisia, virkamiehistöä) komentavaa maaorjuuttajatilanherrain joukkoa, on hajotettu ja poistettu, mutta ei ole lyöty loppuun saakka. Monarkiaa ei ole muodollisesti hävitetty. Romanovien kopla jatkaa monarkistisia vehkeilyjään. Maaorjuuttajatilanherrain tavattoman suuresta maanomistuksesta ei ole tehty loppua.

2. Valtiovalta Venäjällä on siirtynyt uuden *luokan* käsiin, nimittäin: porvariston ja porvarillistuneiden tilanherrain käsiin. *Sikäli* on porvarillis-demokraattinen vallankumous Venäjällä suoritettu loppuun.

Valtaan päässyt porvaristo on tehnyt blokin (liiton) ilmeisten monarkistiainesten kanssa, jotka vuosina 1906—1914 osoittautuivat tavattoman kiihkeiksi Nikolai Verisen ja Hirttäjä Stolypinin kannattajiksi (Gutshkov ynnä muut kadeteista oikealla olevat poliitikot). Lvovin ja kumpp. uusi porvarillinen hallitus pyrki aloittamaan ja aloitti neuvottelut Romanovien kanssa monarkian palauttamisesta Venäjälle. Vallankumouksellisen sanahelinän varjolla tämä hallitus nimittää johtopaikoille vanhan järjestelmän kannattajia. Kaikkia valtiokoneen laitoksia (armeijaa, poliisia ja virkamiehistöä) tämä hallitus pyrkii uudistamaan mahdollisimman vähän luovuttaen ne

porvariston käsiin. Uusi hallitus on jo ryhtynyt ehkäisemään kaikin keinoin vallankumouksellista joukkotoiminta-aloitetta ja kansan *alhaalta käsin* toimeenpanemaa vallan valtaamista — tätä vallankumouksen todellisten saavutusten *ainoa* taetta.

Tämä hallitus ei ole vieläkään määrännyt Perustavan kokouksen koollekutsumispäivää. Se ei koske tilanherrain maanomistukseen, tuohon maaorjuudellisen tsarismien aineelliseen perustaan. Tämä hallitus ei aiokaan ryhtyä kapitalistien monopolististen finanssijärjestöjen, suurpankkien, syndikaattien, kartellien y.m.s. toiminnan tarkastamiseen, niiden toiminnan julkisaattamiseen ja valvontaan.

Tärkeimmät, ratkaisevat ministeripaikat uudessa hallituksessa (sisäministeriö, sotaministeriö, s.o. armeijan, poliisin, virkamiehistö, koko joukkoja sortavan koneiston komentaminen) ovat ilmeisten monarkistien ja tilanherrain suurmaanomistuksen kannattajien hallussa. Kadeteille, eilispäivän tasavaltalaisille, jotka ovat tasavaltalaisia vastoin tahtoaan, on annettu toisarvoisia paikkoja, joilla ei ole välitöntä yhteyttä kansan *komentamiseen* eikä valtiovallan koneistoon. Trudovikkien edustajalla, „myös sosialisti” A. Kerenskillä ei ole kerrassaan mitään merkitystä, paitsi sitä, että hän tuudittaa sanahelinällä uneen kansan valpautta ja tarkkaavaisuutta.

Kaikkien näiden syiden takia uusi porvarillinen hallitus ei ansaitse sisäpolitiikankaan alalla mitään luottamusta proletariaatin taholta, eikä proletariaatin pidä antaa sille mitään kannatusta.

UUDEN HALLITUKSEN ULKOPOLITIikka

3. Objektivistien olosuhteiden johdosta nyt etusijalle nousseen ulkopolitiikan alalla uusi hallitus on imperialistista sotaa jatkava hallitus, sotaa, jota se käy liitossa Englannin, Ranskan y.m. imperialististen valtojen kanssa kapitalistisen saaliin jakamisesta, pienten ja heikkojen kansojen kuristamiseksi.

Venäläisen pääoman ja sen mahtavan suojelijan ja isännän eduista, maailman rikkaimman englantilais-ranskalaisen imperialistisen pääoman eduista riippuvainen uusi hallitus, huolimatta niistä Venäjän kansojen ehdottoman

enemmistön nimessä mitä selvimmin ilmaistuista toivomuksista, jotka on tuotu julki sotilaiden ja työläisten edustajain Neuvostojen kautta, ei ole ryhtynyt mihinkään reaaliin toimenpiteisiin kapitalistien etujen tyydyttämiseksi tapahtuvan kansojen teurastuksen lopettamiseksi. Se ei ole julkaissut edes niitä ilmeisen rosvomaisia salaisia sopimuksia (Persian jakamisesta, Kiinan rosvoamisesta, Turkin rosvoamisesta, Itävallan jakamisesta, Itä-Preussin anastamisesta, Saksan siirtomaiden anastamisesta j.n.e.), jotka sitovat ilmeisesti Venäjää englantilais-ranskalaiseen imperialistiseen rosvopääomaan. Se on vahvistanut nämä tsaarivallan solmimat sopimukset, tsaarivallan, joka vuosisatoja rosvosi ja sorti suurempaa määrää kansoja kuin muut tyrannit ja despoottit, tsaarivallan, joka ei ainoastaan sortanut, vaan myös häpäisi ja turmeli siveellisesti isovenäläistä kansaa tehden siitä muiden kansojen pyövelin.

Uusi hallitus on vahvistanut nämä häpeälliset ja rosvomaiset sopimukset eikä ole ehdottanut kaikille sotiville kansoille viipymätöntä välirauhaa, vaikka Venäjän kansojen enemmistö on sitä työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen kautta selvästi vaatinut. Tämä hallitus on kuitannut asian juhlallisilla ja kaikuvilla, mutta aivan tyhjillä paraatimaisilla julistuksilla ja fraaseilla, jotka porvarillisten diplömaattien suussa ovat aina olleet ja ovat edelleenkin vain sorretun kansan herkkäuskoisten ja nainvien joukkojen pettämistä.

4. Sen takia uusi hallitus ei ansaitse hituistakaan luottamusta ulkopoliitiikan alalla, ja sellaisten vaatimusten jatkuva esittäminen sille, että se julistaisi Venäjän kansojen rauhantahtoa, että se kieltäytyisi aluevaltauksista j.n.e. j.n.e., on tosiasiallisesti vain kansan pettämistä, sellaisten toiveiden herättämistä kansassa, joiden toteuttaminen on mahdotonta, kansan tajunnan selvenemisen hidastuttamista, sen epäsuoraa suostuttelemista sodan jatkamiseen, sodan, jonka todellista yhteiskunnallista luonnetta eivät määrää hyvät aikeet, vaan sotaakäyvän hallituksen luokaluonne, tämän hallituksen edustaman luokan sekä Venäjän, Englannin, Ranskan y.m. maiden imperialistisen finanssipääoman välinen yhteys, se todellinen reaali-poliitiikka, jota tämä luokka harjoittaa.

OMALAATUINEN KAKSOISVALTA JA SEN LUOKKAMERKITYS

5. Vallankumouksemme tärkeimpänä erikoisuutena, joka vaatii ehdottomasti mitä huolellisinta tarkastelua, on heti ensi päivinä vallankumouksen voiton jälkeen muodostunut *kaksoisvalta*.

Tämä kaksoisvalta ilmenee siinä, että on olemassa *kaksi* hallitusta: varsinainen, nykyinen, todellinen porvariston hallitus, Lvovin ja kumpp. „Väliaikainen hallitus”, jonka käsissä ovat kaikki valtaelimet, sekä täydentävä, „kontrolloiva” sivuhallitus, Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto, jolla ei ole käsissään valtiovallan elimiä, mutta joka nojautuu välittömästi kansan ilmeiseen ja ehdottomaan enemmistöön, aseistettuihin työläisiin ja sotilaisiin.

Tämän kaksoisvallan luokkajuuri ja sen luokkamerkitys on siinä, että vuoden 1917 maaliskuun vallankumous Venäjällä ei ainoastaan lakaissut pois koko tsaristista monarkiaa, ei ainoastaan antanut kaikkea valtaa porvaristolle, vaan *meni vielä pitemmälle aivan* proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattiseen diktatuuriin saakka. Juuri tällaista diktatuuria (s.o. valtaa, joka ei nojaudu lakiin, vaan aseistettujen väestöjoukkojen välittömään voimaan) ja juuri mainittujen luokkien diktatuuria on Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto ja muut, paikalliset työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot.

6. Venäjän vallankumouksen seuraavana, mitä tärkeimpänä erikoisuutena on se, että Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto, joka kaikesta päättäen nauttii paikallisten Neuvostojen enemmistön luottamusta, luovuttaa *vapaaehtoisesti* valtiovallan porvaristolle ja *sen* Väliaikaiselle hallitukselle, *antaa* vapaaehtoisesti tälle hallitukselle etusijan tekemällä sen kanssa sopimuksen sen kannattamisesta ja rajoittuu Perustavan kokouksen koollekutsumisen valvojan ja tarkkailijan osaan (Perustavan kokouksen koollekutsumispäivää Väliaikainen hallitus ei ole vielä kukaan edes ilmoittanut).

Tämä erittäin omalaatuinen ja tässä muodossaan historiassa ennennäkemätön seikka on saanut aikaan *kahden* diktatuurin *yhteenpunoutumisen*: porvariston diktatuurin

(sillä Lvovin ja kumpp. hallitus on diktatuuria, s.o. valtaa, joka ei nojaudu lakiin eikä edeltäpäin ilmaistuun kansan tahtoon, vaan voiman avulla tehtyyn anastukseen, jonka on suorittanut määrätty luokka, nimittäin porvaristo) sekä proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin (työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto) yhteenpunoutumisen.

On aivan varmaa, että tällainen „yhteenpunoutuma” *ei voi* kauan kestää. Valtiossa *ei voi olla* kahta valtaa. Toisen niistä täytyy hävitä, ja koko Venäjän porvaristo tekee jo kaikin voimin, kaikin keinoin työtä saadakseen kaikkialla syrjäytetyksi, voimattomaksi ja hävitetyksi sotilaiden ja työläisten edustajain Neuvostot ja luoduksi porvariston yksinvallan.

Kaksoisvalta on ainoastaan *siirtymiskohta* vallankumouksen kehityksessä, kun vallankumous on mennyt tavallista porvarillis-demokraattista vallankumousta pitemmälle, *mutta ei ole vielä saavuttanut* „puhdasta” proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuria.

Tämän epävakaan siirtymistilanteen luokkamerkitys (ja luokkakantainen selitys) on seuraava: kuten jokainen vallankumous, on meidänkin vallankumouksemme vaatinut mitä suurinta sankaruutta ja joukkojen uhrautuvaisuutta taistelussa tsarismia vastaan, ja se on myös tuokiassa *vetänyt liikkeeseen* suunnattoman määrän pieneläjiä.

Eräs *jokaisen* todellisen vallankumouksen tärkein, tieteellinen ja käytännöllis-poliittinen tunnusmerkki on se, että tavattoman nopeasti, jyrkästi ja voimakkaasti lisääntyy sellaisten „pieneläjäin” määrä, jotka alkavat ottaa aktiivisesti, itsenäisesti ja tehokkaasti osaa poliittiseen elämään, *valtion järjestämiseen*.

Niin Venäjälläkin. Nyt Venäjä kuohuu. Miljoonat ja kymmenet miljoonat, poliittisesti kymmenen vuotta nukku-neet, tsarismien hirmuisen sorron sekä tilanherrojen ja tehtailijain hyväksi tekemänsä pakkotyön murtamat ja poliittisesti poljetut ihmiset *ovat heränneet ja lähteneet* mukaan politiikkaan. Mutta keitä ovat nämä miljoonat ja kymmenet miljoonat? Suurimmaksi osaksi pikkuisäntiä, pikkuporvareita, niitä, jotka ovat kapitalistien ja palkkatyöläisten väliltä. Venäjä on kaikista Euroopan maista pikkuporvarillisin maa.

Jättiläismäinen pikkuporvarillinen aalto on peittänyt kaiken, tukahduttanut tietoisien proletariaatin niin

monilukuisuutensa voimalla kuin myös aatteellisestikin, t.s. se on tartuttanut ja levittänyt hyvin laajoihin työläispiireihin pikkuporvarillisia käsityksiä politiikasta.

Pikkuporvaristo on elämässään riippuvainen porvaristosta, se kun elää itse isännän eikä proletaarin tavoin (siihen *paikkaan* nähden, mikä sillä on yhteiskunnallisessa *tuotannossa*) ja seuraa ajatustapansakin puolesta porvaristoa.

Herkkäuskoisen luottavainen suhtautuminen kapitalisteihin, noihin rauhan ja sosialismin pahimpiin vihollisiin — juuri se on luonteenomaista *joukkojen* nykyiselle poliitikalle Venäjällä, juuri se on *kasvanut* vallankumouksellisella nopeudella Euroopan pikkuporvarillisimman maan yhteiskunnalliselta ja taloudelliselta pohjalta. Tällainen on „sopimuksen” *luokkapohja* (korostan, etten tarkoita niinkään paljon muodollista sopimusta kuin *tosiasiallista* kannatusta, vaiteliasta myöntymistä, herkkäuskoisen luottavaista vallan luovuttamista), „sopimuksen”, joka on solmittu Väliaikaisen hallituksen sekä työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston välillä ja joka on antanut Gutshkoveille lihavan palan, todellisen vallan, mutta Neuvostolle — Kerenskien lupauksia, kunnianosoituksia (toistaiseksi, joksikin aikaa), imartelua, fraaseja, vakuutteluja, kohteliaita kumarruksia.

Venäjän proletariaatin vähälukuisuus, sen riittämätön tietoisuus ja järjestyneisyys — siinä saman mitalin toinen puoli.

Kaikki narodnikkilaiset puolueet aina eseriin asti ovat aina olleet pikkuporvarillisia, samoin Organisaatiokomitean puolue (Tshheidze, Tsereteli y.m.); puolueettomat vallankumoukselliset (Steklov y.m.) ovat niinkään antautuneet aallon valtaan tai eivät ole pystyneet voittamaan sitä, eivät ole ennättäneet päästä voitolle siitä.

EDellä SANOTUSTA JOHTUVA TAKTIKAN OMALAATUISUUS

7. Edellä mainitusta todellisen tilanteen omalaatuisuudesta johtuu marxilaiselle — jonka on otettava huomioon objektiiviset tosiasiat, joukot ja luokat eikä yksilöitä y.m.s. — välttämätön *nykyhetken* omalaatuinen taktiikka.

Tämä omalaatuisuus asettaa etualalle „etikan ja sapsen kaatamisen vallankumouksellis-demokraattisten fraasien imelään veteen” (kuten puoluetoverini, puolueemme Keskuskomiteaan kuuluva Teodorovitsh sanoi erittäin sattuvasti Rautatievirkillijain ja -työläisten yleisvenäläisen edustajakokouksen eilisessä istunnossa Pietarissa). Arvostelutyö, eserien ja sosialidemokraattien pikkuporvarillisten puolueiden virheiden *selittäminen*, *tietoisesti* proletaarisen, kommunistisen puolueen aineiden valmistelu ja yhteenliittäminen, proletariaatin *vapauttaminen* „yleisen” pikkuporvarillisen huumauksen vallasta.

Tämä näyttää „pelkältä” propagandatyöltä. Todellisuudessa se on mitä *käytännöllisintä vallankumouksellista* työtä, sillä ei voida viedä eteenpäin vallankumousta, joka on pysähtynyt, joka on hukkumaisillaan sanahelinään ja „polkee paikallaan”, *ei* ulkonaisten esteiden *takia*, *ei* porvariston harjoittaman *väkivallan takia* (Gutshkov on toistaiseksi vain uhannut käyttää väkivaltaa sotilasjoukkoja vastaan), vaan joukkojen herkkäuskoisen luottavaisuuden *takia*.

Vain taistelemalla tätä herkkäuskoista luottavaisuutta vastaan (ja sitä vastaan voidaan ja täytyy taistella ainoastaan aatteellisesti, toverillisesti vakuuttaen ja vedoten *elämän kokemukseen*) me voimme vapautua *valloilleen päässeestä vallankumouksellisesta sanahelinästä* ja todella edistää sekä proletariaatin valveutumista ja joukkojen valveutumista että niiden rohkean päättäväistä aloitteellisuutta *paikkakunnilla* kuin myös vapauksien, demokratian sekä kaiken maan koko kansalle kuulumisen periaatteen omintakeista toteuttamista, kehittämistä ja lujittamista.

8. Porvarien ja tilanherrain hallitusten yleismaailmallinen kokemus on luonut *kaksi* keinoa kansan pitämiseksi sorsonalaisena. Ensimmäinen on väkivalta. Nikolai Romanov I (Nikolai Piiskuri) ja Nikolai II (Verinen) ovat näyttäneet Venäjän kansalle kaiken mahdollisen ja mahdottoman tämän pyövelimäisen keinon käyttämisen alalla. Mutta on olemassa toinenkin keino, jonka ovat pisimmälle kehittäneet Englannin ja Ranskan porvarit, joita monet suuret vallankumoukset ja joukkojen vallankumoukselliset liikkeet ovat „opettaneet”. Tämä keino on pettämistä, imartelua, korulauseita, miljoonia lupauksia, pikku almujen

antamista, myönnytyksiä vähäpätöisessä, tärkeän säilyttämistä.

Ajankohdan omalaatuisuutena Venäjällä on huimaavan nopea siirtyminen ensin mainitusta keinosta toiseen, kansaa vastaan harjoitetusta väkivallasta kansan *imarteluun*, sen peittämiseen lupauksilla. Vasjka kissa — se vain ahkeraan ratustaapi saalistaan. Miljukov ja Gutshkov pitävät valtaa käsissään, suojelevat pääoman voittoja, käyvät imperialistista sotaa venäläisen ja englantilais-ranskalaisen pääoman hyväksi, — ja kuittaavat asian lupauksilla, ylevillä sanoilla ja vaikutusta tavoittelevilla julistuksilla vastatessaan sellaisten „kokkien” puheisiin kuin Tshheidze, Tsereteli ja Steklov, jotka uhkaavat, vetoavat omaantuntoon, manaavat, rukoilevat, vaativat, julistavat... Mutta Vasjka kissa — se vain ahkeraan ratustaapi saalistaan.

Ja herkkäuskoinen luottavaisuus ja luottavainen herkkäuskoisuus tulee päivä päivältä vähenemään varsinkin proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön keskuudessa, joita elämä (heidän yhteiskunnallinen ja taloudellinen asemansa) opettaa olemaan luottamatta kapitalisteihin.

Pikkuporvariston johtajain „pitää” opettaa kansaa luottamaan porvaristoon. Proletaarien pitää opettaa sitä olemaan luottamatta.

VALLANKUMOUKSELLINEN PUOLUSTUSKANTA JA SEN LUOKKAMERKITYS

9. „Miltei kaiken” alleen peittäneen pikkuporvarillisen aallon suurimpana ja selvimpänä ilmauksena on pidettävä *vallankumouksellista puolustuskantaa* (oborontshestvo). Juuri se on Venäjän vallankumouksen jatkuvan etenemisen ja menestymisen pahin vihollinen.

Ken on tässä kohdassa antanut periksi eikä ole pystynyt vapautumaan siitä, hän on mennyttä miestä vallankumouksen kannalta. Mutta joukot antavat periksi toisella tavalla kuin johtajat ja vapautuvat *toisella tavalla*, toisenlaisen kehityksen kautta, toisin keinoin.

Vallankumouksellinen puolustuskanta on toisaalta tulos porvariston harjoittamasta joukkojen peittämisestä, tulos talonpoikain ja työläisten erään osan herkkäuskoisesta luottavaisuudesta ja toisaalta pikkuisännän etujen ja kat-santokannan ilmaus, pikkuisännän, joka on tiettyssä määrin

kiinnostunut aluevaltauksista ja pankkivoitoista ja joka säilyttää „pyhästi” tsaarivallan perinteitä, tsaarivallan, joka on turmellut siveellisesti isovenäläisiä pyövelitoiminnalla muita kansoja kohtaan.

Porvaristo pettää kansaa käyttäen hyväkseen vallankumouksen aiheuttamaa jaloa ylpeydentunnetta ja kuvaten asian siten, että sodan *yhteiskunnallis-poliittinen* luonne Venäjän puolelta on muka muuttunut vallankumouksen tästä vaiheesta alkaen, siitä alkaen, kun tsaristisen monarkian tilalle on tullut gutshkovilais-miljukovilainen miltei tasavalta. Ja kansa on — joksikin aikaa — uskonut huomattavassa määrin vanhojen ennakkoluulojen ansiosta, jotka panevat sen pitämään Venäjän muita kansoja, isovenäläisiä lukuunottamatta, jonkinlaisena isovenäläisten omaisuutena tai perintötilana. Seuraukset tsaarivallan harjoittamasta isovenäläisen kansan katalasta turmelemisesta, kun se totutti tätä kansaa pitämään muita kansoja muka alempiarvoisina, joinakin „oikeuden mukaan” Iso-Venäjälle kuuluvina, eivät voineet *heti* haihtua pois.

Meiltä vaaditaan *taitoa* selittää joukoille, että sodan yhteiskunnallis-poliittista luonnetta ei määrää yksilöiden ja ryhmien eikä edes kansojen „hyvä tahto”, vaan sotaa-käyvän *luokan* asema, luokan *politiikka*, jonka jatkoa sota on, nykyisen yhteiskunnan vallitsevan taloudellisen voiman, pääoman *yhteydet*, kansainvälisen pääoman *imperialistinen luonne*, Venäjän riippuvaisuus finanssi-, pankki- ja diplomaattikysymyksissä Englannista, Ranskasta j.n.e. Tätä *ei ole helppo* selittää taitavasti, joukoille tajuttavasti, kukaan meistä ei kykenisi heti paikalla tekemään sitä virheettömästi.

Mutta propagandamme suunta tai oikeammin sen sisältö pitää olla tällainen ja vain tällainen. Pieninkin myönnytys vallankumoukselliselle puolustuskannalle on *sosialismin pettämistä*, täydellistä luopumista *internationalismista*, puolusteltakoonpa sitä kuinka kaunein korulausein tahansa, minkälaisin „käytännöllisin” perusteluin tahansa.

Tunnus „alas sota” on tietysti oikea, mutta siinä ei oteta huomioon ajankohdan tehtävien omalaatuisuutta, sitä, että laajaa joukkoa on *lähestyttävä toisella tavalla*. Se on mielestäni vähän samankaltainen kuin tunnus „alas tsaari”, jota julistaen taitamaton agitaattori ennen „vanhaan hyvään aikaan” meni päätäpahkaa maaseudulle — ja sai

selkäänsä. Vallankumouksellisen puolustuskannan joukkoedustajat ovat *rehellisiä*,— ei henkilökohtaisessa mielessä, vaan luokkamielessä, s.o. he kuuluvat sellaisiin *luokkiin* (työläiset ja köyhät talonpojat), jotka *todella* eivät hyödy mitään aluevaltauksista eivätkä vieraiden kansojen kuristamisesta. He eivät ole lainkaan samaa kuin porvarit ja herrat „intelligentit”, jotka tietävät mainiosti, että *ei voida* luopua aluevaltauksista, ellei luovuta pääoman herruudesta, ja jotka pettävät häikäilemättömästi joukkoja kauliilla korulauseilla, loputtomilla vakuutteluilla ja luke-mattomilla lupauksilla.

Puolustuskannan joukkoedustaja katsoo asiaa yksinkertaisesti, poroporvarin tavoin: „minä en halua aluevaltauksia, mutta saksalainen „käy” *minun* kimppuuni, siis minä puolustan oikeata asiaa enkä lainkaan joitakin imperialistisia etuja”. Tällaiselle henkilölle täytyy selittää ja selittää, että kysymys ei ole hänen henkilökohtaisista toivomuksistaan, vaan poliittisista joukko- ja *luokkasuhteista* ja -ehdoista, sodan yhteydestä pääoman etuihin ja kansainväliseen pankkiverkostoon j.n.e. Vain tällainen taistelu puolustuskantaa vastaan on vakavaa ja lupaa menestystä — kenties ei kovin nopeasti, mutta varmasti ja pysyvästi.

MITEN VOIDAAN LOPETTA SOTA?

10. Sotaa ei voida lopettaa „tahdon mukaan”. Sitä ei voida lopettaa yksipuolisella päätöksellä. Sitä ei voida lopettaa „lyömällä pistin maahan” käyttäksemme erään puolustuskannalla olevan sotilaan sanontaa.

Sotaa ei voida lopettaa eri maiden sosialistien „sopimuksella”, kaikkien maiden proletaarien „esiintymisellä”, kansojen „tahdosta” j.n.e.— kaikki tämänlaatuiset korulauseet, joita ovat täynnä puolustuskantaa ajavien ja puolittain puolustuskantaisten, puolittain internationalististen lehtien kirjoitukset, samoin kuin lukemattomat päätöslauselmat, julistukset, manifestit sekä sotilaiden ja työläisten edustajain Neuvoston päätöslauselmat,— kaikki nämä korulauseet ovat vain pikkuporvarien tyhjiä, viattomia, hyvänsuopia toivomuksia. Ei ole mitään sen vahingollisempaa kuin nämä korulauseet „kansojen rauhantahdon ilmentämisestä”, proletariaatin vallankumouksellisten esiintymisten

vuorojärjestyksestä (että Venäjän proletariaatin jälkeen on Saksan proletariaatin „vuoro”) j.n.e. Kaikki se on louis-blancilaisuutta, hurskaita haaveita, „poliittinen kamppailu” leikkiä, tosiasiallista Vasjka kissasta kerrotun sadun toistamista.

Sotaa ei ole synnyttänyt kapitalistirosvojen paha tahto, vaikkakin sitä tietysti käydään *vain* heidän edukseen ja vaikka se rikastuttaa *vain* heitä. Sodan on synnyttänyt yleismaailmallisen pääoman puolivuosisatainen kehitys, sen miljardit säikeet ja yhteydet. Ilman pääoman vallan kukistamista, ilman valtiovallan siirtymistä *toiselle* luokalle, proletariaatille, *ei voida* päästä imperialistisesta sodasta, *ei voida* saavuttaa demokraattista, ei-väkivaltaista rauhaa.

Helmi—maaliskuun vallankumous Venäjällä v. 1917 oli alkuna imperialistisen sodan muuttamiselle kansalais-sodaksi. Tämä vallankumous otti *ensimmäisen* askelen sodan lopettamiseksi. Vasta *toinen* askel voi *turvata* sen lopettamisen, nimittäin: valtiovallan siirtyminen proletariaatille. Se tulee olemaan yleismaailmallisen „rintaman läpimurron”, pääoman etujen rintaman läpimurron alkua, ja vasta murrettuaan *tämän* rintaman proletariaatti voi vapauttaa ihmiskunnan sodan kauhuista, turvata sille pysyvän rauhan olot.

Ja Venäjän vallankumous on *jo* johtanut Venäjän proletariaatin välittömästi tällaiseen pääoman „rintaman murtamiseen” muodostamalla työläisten edustajain Neuvostot.

VALLANKUMOUKSESTAMME ESIINKASVAVA UUSI VALTIOTYYPPI

11. Työläisten, sotilaiden, talonpoikain y.m. edustajain Neuvostot eivät ole ainoastaan siinä suhteessa jääneet ymmärtämättä, että enemmistölle on epäselvä niiden luokkamerkitys, niiden osuus *Venäjän* vallankumouksessa. Niitä ei ole ymmärretty myöskään siinä suhteessa, että ne ovat valtion uusi muoto, oikeammin sanoen uusi *valtiotyyppi*.

Täydellisin ja edistynein porvarillisen valtion tyyppi on *parlamentaarinen demokraattinen tasavalta*: valta on parlamentilla; valtiokone, hallintokoneisto ja -elin on tavallinen: vakinainen armeija, poliisi ja etuoikeutettu, kansan

yläpuolella oleva virkamiehistö, joka tosiasiallisesti on erottamatonta.

Mutta vallankumouskaudet, alkaen XIX vuosisadan lopulta, kohottavat esiin demokraattisen valtion *korkeimman* tyyppin, sellaisen valtiotyypin, joka Engelsin sanojen mukaan lakkaa eräissä suhteissa jo olemasta valtio, „ei ole valtio sanan varsinaisessa merkityksessä”²³. Se on Pariisin Kommuunin tyyppinen valtio, joka kansasta erillään olevan armeijan ja poliisin *tilalle ottaa* itsensä kansan suoranaisen ja välittömän aseistamisen. *Tämä* juuri on tärkeintä Kommuunissa, jota porvarilliset kirjailijat ovat panetelleet ja parjanneet ja jota on virheellisesti syytetty muun muassa siitä, että se aikoo heti „ottaa käytäntöön” sosialismin.

Juuri tällaista valtiotyyppiä Venäjän vallankumous *alkoi* muodostaa v. 1905 ja v. 1917. Kansanedustajain Yleisvenäläisen Perustavan kokouksen tai neuvostojen Neuvoston y.m.s. yhdistämien työläisten, sotilaiden, talonpoikien ynnä muiden edustajain Neuvostojen Tasavalta,— se meillä *jo toteutuu käytännössä* nyt, tällä hetkellä monimiljoonaisen kansan aloitteesta, kansan, joka itsenäisesti luo demokratiaa *omalla tavallaan* odottamatta enempää sitä, milloin herrat kadettiprofessorit saavat valmiiksi lakiehdotuksensa parlamentaarista porvarillista tasavaltaa varten, kuin sitäkään, milloin herra Plehanovin tai Kautskyn kaltaiset pikkuporvarillisen „sosialidemokratian” pedantit ja totunnaistavoista kiinnipitävät henkilöt lakkaavat vääristelemästä marxilaisuuden valtio-oppia.

Marxilaisuus eroaa anarkismista siinä, että se pitää *välttämättömänä* valtiota ja valtiovaltaa vallankumouskautena yleensä ja varsinkin kapitalismista sosialismiin siirtymisen kautena.

Marxilaisuus eroaa herrojen Plehanovin, Kautskyn ja kumpp. pikkuporvarillisesta, opportunistisesta „sosialidemokratismista” siinä, että se katsoo mainituille kausille välttämättömäksi sellaisen valtion kuin oli Pariisin Kommuuni *eikä* sellaista valtiota kuin on tavallinen parlamentaarinen porvarillinen tasavalta.

Pariisin Kommuunin tyyppisen valtion tärkeimmät eroavaisuudet vanhasta valtiosta ovat seuraavat:

Parlamentaarisesta porvarillisesta tasavallasta on varsin helppoa palata monarkiaan (kuten historia on todista-

nut), sillä koko sortokoneisto — armeija, poliisi, virkamiehistö — jää koskemattomaksi. Kommuuni ja työläisten, sotilaiden, talonpoikain y.m. edustajain Neuvostot *murskaavat* ja poistavat tämän koneiston.

Parlamentaarinen porvarillinen tasavalta ahdistaa ja tukahduttaa *joukkojen* itsenäistä poliittista elämää, niiden välitöntä osanottoa koko valtioelämän *demokraattiseen* rakentamiseen alhaalta ylös asti. Kokonaan toista ovat työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot.

Viimeksi mainitut luovat uudestaan sen valtiotyypin, jonka Pariisin Kommuuni kehittäli ja jota Marx nimitti „vihdoinkin löydetyksi valtiolliseksi muodoksi, jonka vallitessa *saattaa* tapahtua työtätekevien taloudellinen vapautuminen”²⁴.

Tavallisesti väitetään vastaan: Venäjän kansa ei ole vielä valmis Kommuunin „käytäntöönottamiseen”. Se on maaorjanomistajain perustelua, jotka ovat puhuneet, että talonpojat eivät ole valmiit vapauteen. Kommuuni, s.o. työläisten ja talonpoikien edustajain Neuvostot, ei „ota käytäntöön”, ei aio „ottaa” eikä sen pidäkään ottaa käytäntöön *mitään* uudistuksia, jotka eivät ole täysin kypsyneet niin taloudellisten olojen mielessä kuin myös kansan valtavan enemmistön tietoisuudessa. Mitä perusteellisempi on taloudellinen vararikko ja sodan synnyttämä kriisi, sitä pakottavammin tarvitaan täydellisintä valtiollista muotoa, joka *helpottaa* niiden kammottavien haavojen parantamista, jotka sota on ihmiskunnalle tuottanut. Mitä vähemmän Venäjän kansalla on organisatorista kokemusta, sitä päättäväisemmin *on kansan itsensä* eikä yksinomaan porvarillisten politikoitsijain ja suuripalkkaisten virkamiesten *ryhdyttävä* suorittamaan organisatorista rakennustyötä.

Mitä pikemmin vapaudumme herrojen Plehanovin, Kautskyn ja kumpp. vääristelemän valemartilaisuuden vanhoista ennakkoluuloista, mitä utterammin autamme kansaa rakentamaan heti ja kaikkialle työläisten ja talonpoikien edustajain Neuvostoja sekä ottamaan niiden käsiin *koko* elämän, mitä kauemmin herrat Lvovit ja kumpp. viivyttävät Perustavan kokouksen koollekutsumista, sitä helpommin kansa voi tehdä (Perustavan kokouksen kautta tai ilman sitä, jos Lvov ei kutsu sitä koolle vielä pitkiin aikoihin) valintansa työläisten ja talonpoikien edustajain

Neuvostojen Tasavallan hyväksi. Kansan itsensä suorittamassa uudessa organisatorisessa rakennustyössä virheet ovat alussa kiertämättömiä, mutta parempi on tehdä virheitä ja mennä eteenpäin kuin *odottaa*, milloin hra Lvovin koollekutsumat lainoppineet professorit laativat lait Perustavan kokouksen koollekutsumisesta ja parlamentaarisen porvarillisen tasavallan ikuistamisesta, työläisten ja talonpoikien edustajain Neuvostojen tukahduttamisesta.

Jos me järjestäydymme ja harjoitamme taitavasti propagandaamme, niin eivät ainoastaan proletaarit, vaan myös talonpoikaisto yhdeksältä kymmenesosaltaan on oleva poliisilaitoksen palauttamista sekä erottamatonta ja etuoikeutettua virkamiehistöä vastaan, kansasta eristettyä armeijaa vastaan. Ja vain se onkin ominaista uudelle valtiotyypille.

12. Kansanmiliisin perustaminen poliisin tilalle on valankumouksen koko kulusta juontuva uudistus, jota nyt toteutetaan Venäjän useimmilla paikkakunnilla. Meidän on selitettävä joukoille, että useimmissa tavallista tyyppiä olevissa porvarillisissa vallankumouksissa tämä uudistus on ollut tavattoman lyhytaikainen ja että demokraattisin ja tasavaltaisinkin porvaristo on palauttanut vanhan, tyypiltään tsaristisen, kansasta eristetyn poliisin, joka on porvariston määräysvallan alainen ja valmis kaikin tavoin sortamaan kansaa.

Poliisilaitoksen palauttamisen *ehkäisemiseksi* on vain yksi keino: yleisen kansanmiliisin perustaminen, sen liittäminen yhteen armeijan kanssa (vakinaisen armeijan vaihtaminen yleiseen kansan aseistamiseen). Tähän miliisiin tulee osallistua järjestään kaikkien kansalaisten, miesten ja naisten, 15:stä 65:een ikävuoteen asti, jos näillä likimäärin otetuilla ikärajoilla voidaan määritellä nuorten ja vanhusien osallistuminen siihen. Kapitalistien on maksettava palkkatyöläisille, palveluskunnalle y.m. niistä päivistä, jotka nämä tulevat käyttämään yhteiskunnalliseen työhön miliisissä. Ilman sitä, että naiset saadaan osallistumaan itsenäisesti ei ainoastaan yleensä poliittiseen elämään, vaan myös säännölliseen yleiseen yhteiskunnalliseen työhön, ei voi olla puhettakaan edes täydestä ja lujasta demokraatiasta, saatikka sitten sosialismista. Ja sellaisia „poliisin” tehtäviä kuin sairaiden ja huollottomien lasten huolto, terveellisestä ravinnosta huolehtiminen y.m. ei yleensä voida

toteuttaa tyydyttävästi ilman naisten todellista eikä vain paperilla olevaa tasa-arvoisuutta.

Poliisilaitoksen palauttamisen ehkäiseminen, koko kansan organisatoristen voimien innostaminen mukaan kansanmiliisin luomiseen — siinä tehtävät, jotka proletariaatin on vietävä joukkoihin vallankumouksen suojelemiseksi, lujittamiseksi ja kehittämiseksi.

AGRAARI- JA KANSALLISUUSOHJELMA

13. Tällä hetkellä emme voi varmasti tietää, puhkeaako Venäjän maaseudulla lähitulevaisuudessa voimakas agraarivallankumous. Emme voi tietää, nimenomaan miten perinpohjaista on viime aikoina kieltämättä syventynyt talonpoikaiston luokkakautuminen toisaalta batrakkeihin, palkkatyöläisiin ja köyhiin talonpoikiin („puoliproletaareihin”) ja toisaalta varakkaisiin ja keskitalonpoikiin (kapitalisteihin ja pikkukapitalisteihin). Vain kokemus ratkaisee ja voi ratkaista nämä kysymykset.

Mutta proletariaatin puolueena me olemme tietenkin velvolliset esittämään viipymättä agraari- (maa-) ohjelman sekä propagoimaan Venäjän talonpoikaista agraarivallankumousta *edistäviä* pikaisesti toteutettavia käytännöllisiä toimenpiteitä.

Meidän tulee vaatia *kaikkien* maiden kansallistamista, s.o. kaikkien valtakunnassa olevien maiden siirtämistä keskusvaltiovallan omaisuudeksi. Tämän vallan pitää määritellä siirtolaisuusvarannon suuruus j.n.e., säättää metsänsuojelu- ja maanparannuslait y.m.s. ja kieltää ehdottomasti kaikenlainen meklauks maan omistajan — valtion — ja maan vuokraajan — isännän — välillä (kieltää kaikinainen maan toiselle siirtäminen). Mutta kaikki *määräysvalta* maahan, koko maan hallinnan ja käytön *paikallisten ehtojen* määrittely pitää olla täydellisesti ja poikkeuksetta *talonpoikain edustajain* alue- ja paikallisneuvostojen käsissä eikä suinkaan byrokraattien, virkamiesten käsissä.

Viljantuotantotekniikan ja -määrän kohottamiseksi sekä järkipärisen suurtalouden ja sen yhteiskunnallisen valvonnan kehittämiseksi meidän on pyrittävä talonpoikaiskomiteoissa siihen, että jokaisesta konfiskoidusta tilanherran maatilasta muodostetaan *batrakkien edustajain Neuvostojen* valvonnan alaisena toimiva suuri mallitalous.

Eserrien keskuudessa viljellyn pikkuporvarillisen sana-helinän ja politiikan vastapainoksi ja etenkin „kulutukseen” tai „työhön” perustuvia normeja, „maan sosialisoi-mista” y.m.s. koskevan turhan löpöttelyn vastapainoksi proletariaatin puolueen pitää selittää, että pientalou-sjärjestelmä *ei kykene* tavarantuotannon vallitessa vapaut-tamaan ihmiskuntaa joukkojen kurjuudesta ja sorronalai-suudesta.

Jakamatta heti ja ehdottomasti talonpoikien edustajain Neuvostoja proletariaatin puolueen pitää selittää, että on muodostettava erikoiset batrakkien edustajain Neuvostot ja erikoiset köyhien talonpoikain (puoliproletaarien) edus-tajain Neuvostot tahi ainakin *mainitussa luokka-asemassa olevien* edustajien erikoiset vakinaiset neuvottelukokoukset, jotka toimivat erillisinä ryhminä tai puolueina yleisissä talonpoikien edustajain Neuvostoissa. Ilman sitä kaikki narodnikkien imelät pikkuporvarilliset korulauseet talon-poikaistosta yleensä ovat vain verho, jonka suojassa vara-kas talonpoikaisto, joka on vain eräs *kapitalistien* muun-noksista, pettää omistamattomia joukkoja.

Vastapainoksi sille porvarillis-liberaaliselle tai aito virkamiesmäiselle saarnailulle, jota monet eserrät sekä työ-läisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot harjoittavat kehottaessaan talonpoikia pidättymään tilanherrain maiden haltuunsa ottamisesta ja agraariuudistuksen alkamisesta ennen Perustavan kokouksen koollekutsumista, proletariaa-tin puolueen pitää kehottaa talonpoikia toteuttamaan viipy-mättä ja omintakeisesti maauudistus ja konfiskoimaan heti tilanherrojen maat paikallisten talonpoikain edustajain päätöksillä.

Tällöin on erittäin tärkeää vaatia, että *kohotettaisiin* elin-tarvikkeiden tuotantoa rintamalla olevien sotilaiden sekä kaupunkien muonitusta varten eikä missään tapauksessa sallittaisi mitenkään vahingoitettavan tai turmeltavan karjaa, työkaluja, koneita, rakennuksia y.m. y.m.

14. Kansallisuuskysymyksessä proletariaatin puolueen pitää ennen kaikkea puolustaa täydellisen Venäjämäisyyden vapauden julistamista ja viipymätöntä toteuttamista kaikkiin niihin kansakuntiin ja kansallisiin ryhmiin nähden, joita tsarismi on sortanut ja jotka on väkivaltaisesti, s.o. aluevaltausten avulla yhdistetty tai väkivaltaisesti pide-tään valtakunnan puitteissa.

Kaikki ilmoitukset, julistukset ja manifestit aluevaltauksista kieltäytymisestä, ellei rinnan niiden kanssa todella toteuteta eroamisvapautta, ovat vain porvarillista kansanpettämistä tai viattomia pikkuporvarillisia toivomuksia.

Proletaarinen puolue pyrkii muodostamaan mahdollisimman suuren valtion, sillä se on eduksi työtätekeville, tämä puolue pyrkii lähentämään kansakuntia ja sitten liittämään ne toisiinsa, mutta se ei halua saavuttaa tätä päämäärää väkivallan, vaan yksinomaan kaikkien kansakuntien työläisten ja työtätekevien joukkojen vapaan veljesliiton avulla.

Mitä demokraattisemmaksi tulee Venäjän tasavalta, mitä menestyksellisemmin se järjestyy työläisten ja talonpoikien edustajain Neuvostojen tasavallaksi, sitä suuremmaksi käy se voima, joka vetää kaikkien kansakuntien työtätekeviä joukkoja vapaaehtoisesti tämän tasavallan puoleen.

Täydellinen eroamisvapaus, mitä laajin paikallinen (ja kansallinen) autonomia, yksityiskohtaisesti laaditut vähemmistökansallisuuksien oikeuksien takeet — sellainen on vallankumouksellisen proletariaatin ohjelma.

KAPITALISTIEN PANKKIEN JA SYNDIKAATTIEN KANSALLISTAMINEN

15. Proletariaatin puolue ei voi millään muotoa asettaa päämääräkseen sosialismin „käytäntöönottamista” pien-talonpoikaisessa maassa, ennenkuin väestön valtava enemmistö on tajunnut sosialistisen vallankumouksen välttämättömäksi.

Mutta ainoastaan „miltei marxilaisten” sanojen taakse piiloutuvat porvarilliset sofistit voivat käyttää tätä totuutta puolustaakseen sellaista politiikkaa, joka lykkää tuonnemaksi käytännössä täysin mahdollisiksi käyneet, pikaiset vallankumoukselliset toimenpiteet, joita monet porvarilliset valtiot ovat usein toteuttaneet sodan aikana ja jotka ovat ehdottoman välttämättömiä taistelussa lähenevää perusteellista taloudellista rappiotilaa ja nälänhätää vastaan.

Sellaisia toimenpiteitä kuin maan sekä kaikkien kapitalistien pankkien ja syndikaattien kansallistaminen tai ainakin niiden viipymätön alistaminen työläisten edustajain Neuvostojen j.n.e. valvontaan, mitkä eivät suinkaan ole

sosialismin „käytäntöönottamista”, on ehdottomasti puolustettava ja mahdollisuuksien mukaan toteutettava vallankumouksellisin keinoin. Ilman näitä toimenpiteitä, jotka ovat vain askeleita sosialismia kohti ja taloudellisesti täysin toteutettavissa, ei voida parantaa sodan tuottamia haa-voja eikä torjua uhkaavaa romahdusta, ja vallankumouksellisen proletariaatin puolue ei milloinkaan pelkää käydä käsiksi niihin tavattoman suuriin kapitalistien ja pankkii-rien voittoihin, joita ne juuri „sotaa hyväkseen käyttäen” kahmivat erittäin skandaalimaisesti.

ASIAINTILA SOCIALISTISESSA INTERNATIONALESSA

16. Venäjän työväenluokan kansainväliset velvollisuudet työntyvät juuri nyt erikoisen voimakkaasti etutilalle.

Meidän päivinäimme internationalismin nimeen on vannomatta vain laiskuri; jopa puolustuskannalla olevat shovinistit, jopa herrat Plehanov ja Potresov, jopa Kerenski nimittävät itseään internationalisteiksi. Sitä pakottavampi on proletaarisen puolueen velvollisuus panna mitä selvimmin, tarkimmin ja määrätietoisimmin näennäisen internationalismin vastapainoksi todellinen internationa-lismi.

Pelkät kaikkien maiden työläisille osoitetut julistukset, tyhjät vakuutukset uskollisuudesta internationalismille, yritykset suoraan tai välillisesti säätää „vuorojärjestys” vallankumouksellisen proletariaatin esiintymisille erillisissä sotivissa maissa, pinnistykset solmia sotivien maiden sosialistien kesken „sopimukset” vallankumouksellisesta taistelusta, sosialististen edustajakokousten puuhaileminen rauhan kampanjan *hyväksi* j.n.e. j.n.e.— kaikki tämä on *objektiivisen* merkityksensä kannalta vain pelkkää koru-puhetta olivatpa näiden aatteiden, näiden yritysten tai suunnitelmien esittäjät miten vilpittömiä tahansa, kaikki ne ovat *parhaimmassa* tapauksessa viattomia, hyvänsuopia toivomuksia, joilla voidaan vain verhota shovinistien harjoittamaa joukkojen *pettämistä*. Ja parlamentaaristen konnankoukkujen punomiseen harjaantuneimmat ja ovelimmat *ranskalaiset* sosialishovinistit ovat jo aikoja sitten lyöneet ennätyksen tavattoman isoäänisten ja helisevien pasifististen ja internationalististen fraasien alalla, fraa-

sien, joihin *liittyy* ennenkuulumattoman julkea sosialismin ja Internationalen pettäminen, imperialistista sotaa käyviin ministeristöihin meneminen, sotamäärärahojen *tai -lainojen puolesta* äänestäminen (kuten Tshheidze, Škobelev, Tsere-teli ja Steklov ovat viime päivinä tehneet Venäjällä), *omassa maassa* tapahtuvan vallankumouksellisen taistelun vastustaminen j.n.e. j.n.e.

Hyväntahtoiset ihmiset unohtavat usein julman ja ankaran, imperialistisen maailmansodan synnyttämän tilanteen. Tämä tilanne ei siedä fraaseja, se tekee pilkkaa viattomista, hyvänsuovista toivomuksista.

Todellinen internationalismi voi olla vain uhrautuvaista työtä vallankumouksellisen liikkeen ja vallankumouksellisen taistelun kehittämiseksi *omassa maassa, tämän taistelun, tämän linjan ja vain sen* tukemista (propagandalla, myötämielisyydellä, aineellisesti) poikkeuksetta *kaikissa maissa*.

Kaikki muu on petosta ja manilovilaisuutta.

Kansainvälinen sosialistinen liike ja työväenliike on kehittänyt *kaikissa* maissa yli kaksi vuotta jatkuneen sodan aikana kolme virtausta, ja ken poistuu näiden kolmen virtauksen tunnustamisen ja niiden erittelyn *reaalipohjalta*, todella internationalistisen virtauksen puolesta käytävän johdonmukaisen taistelun *reaalipohjalta*, hän tuomitsee itsensä voimattomuuteen, avuttomuuteen ja virheisiin.

Nämä kolme virtausta ovat seuraavat:

1) Sosialishovinistit, s.o. sosialisteja sanoissa, shovinisteja teoissa,— he ovat niitä, jotka hyväksyvät „isänmaan puolustamisen” imperialistisessa (ja ennen kaikkea tässä imperialistisessa) sodassa.

He ovat meidän *luokkaviihollisiamme*. He ovat siirtyneet porvariston puolelle.

Niitä on virallisen sosialidemokratian virallisten johtajain enemmistö *kaikissa* maissa. Herrat Plehanov ja kumpp. Venäjällä, Scheidemannit Saksassa, Renaudel, Guesde ja Sembat Ranskassa, Bissolati ja kumpp. Italiassa, Hyndman, fabianilaiset²⁵ ja „labouristit” („työväenpuolueen” johtajat)²⁶ Englannissa, Branting ja kumpp. Ruotsissa, Troelstra ja hänen puolueensa Hollannissa, Stauning ja hänen puolueensa Tanskassa, Viktor Berger y.m. „isänmaan puolustajat” Amerikassa j.n.e.

2) Toinen virtaus — niin sanottu „keskusta” — ne, jotka horjuvat sosialishovinistien ja tosi-internationalistien välillä.

Koko „keskusta” vannoo ja vakuuttaa, että keskustalaiset ovat marxilaisia, internationalisteja, että he kannattavat rauhaa, kaikkinaista hallitusten „painostamista”, kaikenlaisten „vaatimusten” esittämistä omalle hallitukselleen, vaatimusten, jotka velvoittavat sen „ilmentämään kansan rauhantahtoa”, että he kannattavat kaikkia mahdollisia rauhankampanjoita, rauhaa ilman aluevaltauksia j.n.e. j.n.e.— ja myös rauhaa sosialishovinistien kanssa. „Keskusta” kannattaa „yhtenäisyyttä”, keskusta on kahtiajakautumista vastaan.

„Keskusta” on hyvänsuopien pikkuporvarillisten fraasien valtakunta, sanoissa internationalismin, teoissa pelkurimaisen opportunistin ja sosialishovinistien liehakoimisen valtakunta.

Kysymyksen ydin on siinä, että „keskusta” ei ole vakuuttanut hallitustenvastaisen vallankumouksen välttämättömydestä, se ei propagoi vallankumousta eikä käy antaumuksellista vallankumoustaistelua, se keksii mitä halpamaisimpia — ja ultra-„marxilaisilta” kajahtavia — *verukkeita* tähän taisteluun osallistumista vastaan.

Socialishovinistit ovat *luokkavihollisiamme, porvareita* työväenliikkeessä. He edustavat niitä työläiskerrok- sia, -ryhmiä ja -välikerroksia, jotka porvaristo on lahjonut *objektiivisesti* (parempi palkka, kunniavirat j.n.e.) ja jotka auttavat *omaa* porvaristoaan rosvoamaan ja kuristamaan pieniä ja heikkoja kansoja, taistelemaan kapitalistisen saaliin *jaosta*.

„Kustalaiset” ovat pinttynyttä, läpeensä mädän laillisuuden turmelemaa, parlamentarismien olojen y.m. rappeuttamaa väkeä, hyvin toimipaikkoihin ja „rauhalliseen” työhön tottuneita virkamiehiä. Historialliselta ja taloudelliselta kannalta katsoen he eivät ole *erikoinen* kerros, he ovat vain ilmaus *siirtymisestä* työväenliikkeen ohieletystä vaiheesta, vuosien 1871—1914 vaiheesta, vaiheesta, joka on antanut paljon arvokasta etenkin proletariaatille välttämättömään taitoon tehdä mitä laajimmassa mitassa pitkälistä, sitkeätä, järjestelmällistä, organisatorista työtä, — uuteen *vaiheeseen*, joka on käynyt *objektiivisen* välttämättömäksi ensimmäisen imperialistisen maailmansodan

ajoista alkaen, sodan, joka on aloittanut *yhteiskunnallisen vallankumouksen aikakauden*.

„Keskustan” pääjohtaja ja -edustaja on Karl Kautsky, II (1889—1914) Internationalen huomatuin auktoriteetti ja elokuusta 1914 lähtien marxilaisuuden täydellisen vararikon, ennenkuulumattoman selkärangattomuuden, mitä surkeimpien horjahtelujen ja petosten perikuva. „Keskusta”-virtauksen muodostavat Kautsky, Haase, Ledebour ja n.s. valtiopäivien „Työläis- eli työyhteisö”²⁷; Ranskassa — Longuet, Pressemanne ja yleensä niin sanotut „minoritäärit”²⁸ (menshevikit); Englannissa — Philip Snowden, Ramsay MacDonald ja monet muut „Riippumattoman työväenpuolueen”²⁹ ja osaksi Britannian sosialistisen puolueen³⁰ johtajat; Morris Hillquit ja monet muut Amerikassa; Turati, Treves ja Modigliani y.m. Italiassa; Robert Grimm y.m. Sveitsissä; Viktor Adler ja kumpp. Itä-vallassa; Organisaatiokomitean puolue, Axelrod, Martov, Tshheidze, Tsereteli y.m. Venäjällä j.n.e.

On ymmärrettävää, että erilliset henkilöt siirtyvät joskus itsekään sitä huomaamatta sosialishovinismin kannalta „keskustan” kannalle ja päinvastoin. Jokainen marxilainen tietää luokkien eroavan toisistaan huolimatta siitä, että yksilöt siirtyvät vapaasti luokasta toiseen; samoin *virtauksetkin* eroavat poliittisessa elämässä toisistaan huolimatta siitä, että yksilöt siirtyvät vapaasti virtauksesta toiseen, huolimatta niistä yrityksistä ja ponnistuksista, joiden tarkoituksena on *yhdistää* virtaukset.

3) Kolmas virtaus — todelliset internationalistit, joita lähinnä edustaa „Zimmerwaldin vasemmisto”³¹ (julkaisemme liitteenä sen manifestin syyskuulta 1915, jotta lukijat voisivat alkuperäisen asiakirjan mukaan tutustua tämän virtauksen syntyyn).

Tärkein luonteenomainen tunnusmerkki: täydellinen pesäero sosialishovinismista sekä „keskustasta”. Antaumuksellinen vallankumouksellinen taistelu *omaa* imperialistista hallitusta ja *omaa* imperialistista porvaristoa vastaan. Periaate: „päävihollinen on omassa maassa”. Säälimätön taistelu imeliä sosialipasifistisia (socialipasifisti on sanoissa sosialisti, teoissa porvarillinen pasifisti; porvarilliset pasifistit haaveksivat ikuisesta rauhasta *ilman* pääoman ikeen ja herruuden kukistamista) korulauseita vastaan ja kaikkia niitä *verukkeita* vastaan, joiden

tarkoituksena on kiistää proletariaatin vallankumouksellisen taistelun ja proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen mahdollisuus tai sopivaisuus tai oikea-aikaisuus tämän sodan *yhteydessä*.

Tämän virtauksen huomatuimmat edustajat ovat: Saksassa „Spartakus-ryhmä” eli „Internationale-ryhmä”³², johon Karl Liebknecht kuuluu jäsenenä. Karl Liebknecht on tämän virtauksen ja *uuden*, todellisen, proletaarisen Internationalen huomatuin edustaja.

Karl Liebknecht kehotti Saksan työläisiä ja sotilaita *kääntämään aseensa omaa* hallitusta vastaan. Karl Liebknecht teki sen julkisesti parlamentin (valtiopäivien) puhujalavalta. Sen jälkeen hän meni erälle Berliinin suurimmalle torille, Potsdamin torille mielenosoitukseen mukanaan illegaalisesti painettuja julistuksia, joissa tunnuksena oli „alas hallitus”. Hänet vangittiin ja tuomittiin *pakkotyöhön*. Hän istuu nyt pakkotyövangilassa Saksassa, kuten yleensä *sadat*, ellei tuhannet, Saksan *todelliset* sosialistit istuvat vankiloissa sodanvastaisesta taistelusta.

Puheissaan ja kirjeissään Karl Liebknecht kävi säälimätöntä taistelua ei ainoastaan *omia* Plehanovejaan ja Potresovejaan (Scheidemanneja, Legienejä, Davideja ja kumpp.) vastaan, *vaan myös omia keskustalaisiaan*, omia Tshheidzejään, Tseretelejään (Kautskya, Haasea, Ledebouria ja kumpp.) *vastaan*.

Karl Liebknecht ja hänen ystävänsä Otto Rühle kahdestaan sadasta kymmenestä edustajasta eivät alistuneet kuriin, katkaisivat „yhteyden” „keskustaan” ja shovinisteihin ja *nousivat kaikkia vastaan*. Vain Liebknecht edustaa sosialismia, proletariaatin asiaa, proletaarista vallankumousta. Saksan *koko* muu sosialidemokratia, Rosa Luxemburgin oikean sanonnan mukaan (hän on myös „Spartakus-ryhmän” jäsen ja eräs sen johtajista), on *löyhkäävä ruumis*.

Toinen todellisten internationalistien ryhmä Saksassa on bremeniläinen lehti „Työväen Poliitiikka”.

Ranskassa lähinnä todellisia internationalisteja ovat Lorient ja hänen ystävänsä (Bourderon ja Merrheim ovat luisineet sosialipasifismiin), samoin ranskalainen Henry Guilbeaux, joka julkaisee Genevessä aikakauslehteä „Huomispäivä”, Englannissa — „Trade Unionist” lehti ja

osa Britannian sosialistisen puolueen ja Riippumattoman työväenpuolueen jäsenistä (esim. William Russel, joka on julkisesti kehottanut tekemään pesäeron sosialismin *pettäneistä* johtajista), skotlantilainen kansanopettaja sosialisti *Maclean*, jonka Englannin porvarillinen hallitus on tuominut *pakkotyövankeuteen* sodanvastaisesta vallankumouksellisesta taistelusta; satoja Englannin sosialisteja on vankiloissa samanlaisista rikoksista. He ja vain he ovat *todellisia* internationalisteja; Amerikassa — „Sosialistinen Työväenpuolue”³³ ja ne opportunistisessa „Sosialistisessa Puolueessa”³⁴ olevat ainekset, jotka tammikuussa 1917 alkoivat julkaista „Internationalisti” lehteä; Hollannissa — „tribuunalaisten” puolue³⁵, joka julkaisee „Tribuuna” lehteä (Pannekoek, Hermann Gorter, Weinkop, Henriette Roland-Holst, joka Zimmerwaldissa oli keskustalainen, mutta nyt on siirtynyt meidän puolellemme); Ruotsissa — nuorten eli vasemmistolaisten puolue³⁶ sellaisine johtajineen kuin Lindhagen, Ture Nerman, Karlsson, Ström ja Z. Höglund, joka oli henkilökohtaisesti mukana Zimmerwaldissa perustamassa „Zimmerwaldin vasemmistoa” ja on nyt tuomittu vankilaan sodanvastaisesta vallankumouksellisesta taistelusta; Tanskassa — Trier ja hänen toverinsa, jotka ovat eronneet täysin *porvarilliseksi* muuttuneesta Tanskan „socialidemokraattisesta” puolueesta, jonka johdossa on *ministeri* Stauning; Bulgariassa — „tesnjakit”³⁷; Italiassa — lähinnä ovat puoluesihteerit Constantino Lazzari ja pää-äänenkannattajan „Eteenpäin”³⁸ toimittaja Serrati; Puolassa — Radek, Ganecky y.m. „Maakuntahallinnon” yhdistämän socialidemokratian johtajat; Rosa Luxemburg, Tyszka y.m. „Päähallinnon” yhdistämän socialidemokratian johtajat; Sveitsissä — ne vasemmistolaiset, jotka laativat „referendumin” perustelut (tammikuussa 1917) taistelun käymiseksi *oman* maansa socialishovinisteja ja „keskustaa” vastaan ja jotka Zürichin kantonin sosialistien edustajakokouksessa Tössissä helmikuun 11 pnä 1917 esittivät periaatteellisen ja vallankumouksellisen päätöslauselman sotaa vastaan³⁹; Itävallassa — Friedrich Adlerin nuoret vasemmistolaiset ystävät, jotka toimivat m.m. Wienin „Karl Marx” klubilla; sen on nykyisin sulkenut mitä taantumuksellisin Itävallan hallitus, joka haluaa tuhota Fr. Adlerin hänen sankarillisen,

joskin vähemmän harkitun ministeriin ampumansa laukauksen johdosta j.n.e. j.n.e.

Kysymys ei ole suuntavivahteista, joita on vasemmisto-laistenkin keskuudessa. Kysymys on *virtauksesta*. Koko asian ydin on siinä, ettei ole helppoa olla tosi-internationalisti kauhean imperialistisen sodan kaudella. Sellaisia miehiä on vähän, mutta *vain* he ovat koko sosialismin tulevaisuus, *vain* he ovat *joukkojen johtajia* eivätkä joukkojen turmelijoita.

Reformistien ja vallankumouksellisten välisen eroavaisuuden, sosialidemokraattien, yleensä sosialistien keskuudessa ilmenevien eroavaisuuksien täytyi objektiivisen välttämättömyyden pakosta muuttua imperialistisen sodan oloissa. Ken rajoittuu porvarillisille hallituksille esitettäviiin „vaatimuksiin” rauhan solmimisesta tai „kansojen rauhantahdon ilmentämisestä” j.n.e., hän luisuu *itseasiassa* reformeihin. *Sillä kysymys sodasta* voidaan objektiivisesti asettaa vain *vallankumouksellisesti*.

Ulospääsynä sodasta demokraattiseen, ei-väkivaltaiseen rauhaan, kansojen vapautumiseen „sodasta” rikastuneiden herrojen kapitalistien *miljardivoittojen* orjuutuksesta,— sellaisena ulospääsynä voi olla vain proletariaatin vallankumous.

Porvarillisilta hallituksilta voidaan ja pitää vaatia mitä erilaisimpia reformeja, mutta näiltä imperialistisen pääoman tuhansiin pauloihin kiedotuilta ihmisiltä ja luokilta ei voida vaatia — lankeamatta manilovilaisuuteen ja reformismiin — näiden paulojen *katkaisemista*, kun taas ilman tällaista katkaisemista kaikki puheet sodasta sotaa vastaan ovat tyhjiä, petollisia korulauseita.

„Kautskylaiset”, „keskusta”, ovat sanoissa vallankumouksellisia, teoissa reformisteja, — sanoissa internationalisteja, teoissa sosialishovinismin apureita.

ZIMMERWALDIN INTERNATIONALEN VARARIKKO.— ON PERUSTETTAVA III INTERNATIONALE

17. Zimmerwaldin Internationale asettui heti alunperin horjuvalle, „kautskylaiselle”, „keskustalaiselle” kannalle, mikä pakottikin *Zimmerwaldin vasemmiston* heti aitautumaan, eristymään sekä julkaisemaan *oman* manifestinsa

(joka painettiin Sveitsissä venäjän, saksan ja ranskan kielellä).

Zimmerwaldin Internationalen peruspuiteellisuutena — sen *vararikon* syynä (sillä se on jo kärsinyt aatteellis-poliittisen vararikon) on horjunta, epäröinti tärkeimmässä, käytännöllisesti *kaikkimäärävässä* kysymyksessä täydellisestä välien katkaisemisesta sosialishovinismiin ja vanhaan sosialishoviniistiseen Internationaleen, jonka päämiehinä Haagissa (Hollannissa) ovat Vandervelde, Huysmans y.m.

Meillä ei vielä tiedetä, että Zimmerwaldin enemmistön muodostavat *nimenomaan kautskylaiset*. Ja kuitenkin tämä on tärkein tosiasia, joka on ehdottomasti otettava huomioon ja joka nyt Länsi-Euroopassa yleisesti tunnetaan. Jopa shovinisti, äärimmäinen saksalainen shovinisti Heilmann, rutishoviniistisen „Chemnitzin Lehden” toimittaja ja Parvusin rutishoviniistisen „Kellon”⁴⁰ avustaja — (tietenkin „sosialidemokraatti” ja sosialidemokratian „yhtenäisyyden” kiihkeä kannattaja) — on ollut pakotettu tunnustamaan lehdistössä, että keskusta eli „kautskylaisuus” ja *Zimmerwaldin enemmistö* ovat yhtä ja samaa.

Vuoden 1916 loppu ja vuoden 1917 alku ovat lopullisesti tehneet selväksi tämän tosiasian. Vaikka Kienthalin manifesti⁴¹ tuomitsikin sosialipasifismin, *koko* Zimmerwaldin oikeisto, *koko* Zimmerwaldin enemmistö on luisunut sosialipasifismiin: Kautsky ja kumpp. useissa esiintymisissään tammi- ja helmikuussa 1917; Bourderon ja Merrheim Ranskassa äänestäessään *yksimielisesti* sosialishoviniistien kanssa sosialistisen puolueen (joulukuussa 1916) ja „yleisen työkonfederaation” (s.o. Ranskan ammattiliittojen yleiskansallisen järjestön, niinikään joulukuussa 1916) pasifististen päätöslauselmien puolesta; Turati ja kumpp. Italiassa, jossa koko puolue asettui sosialipasifistiselle kannalle ja jossa Turati henkilökohtaisesti „luiskahti” (eikä tietenkään sattumalta) puheessaan joulukuun 17 p:nä 1916 latelemaan jopa *nationalistisia*, imperialistista sotaa kaunistelevia korulauseita.

Zimmerwaldin ja Kienthalin kokousten puheenjohtaja Robert Grimm teki tammikuussa 1917 liiton *oman* puolueensa sosialishoviniistien kanssa (Greulich, Pflüger, Gustaw Müller y.m.) todellisia internationalisteja *vastaan*.

Tammi- ja helmikuussa 1917 pidetyissä eri maiden *zimmerwaldilaisten* kahdessa neuvottelukokouksessa muodollisesti leimasivat tämän Zimmerwaldin enemmistön kaksinaisen ja kieron menettelyn vääräksi useiden maiden vasemmistointernationalistit: Münzenberg, kansainvälisen nuorisojärjestön sihteeri ja mainion internationalistisen lehden „Nuorison Internationalen”⁴² toimittaja; Zinovjev, puolueemme Keskuskomitean edustaja; K. Radek, Puolan sosialidemokraattisen puolueen edustaja („Maakuntahallinnosta”); Hartstein, saksalainen sosialidemokraatti, „Spartakus-ryhmän” jäsen.

Venäjän proletariaatille on paljon annettu; missään maailmassa ei työväenluokan ole vielä onnistunut toimia niin suurella vallankumouksellisella tarmolla kuin Venäjällä. Mutta kenelle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan.

Zimmerwaldin suota ei voida enää kauemmin sietää. Zimmerwaldin „kautskyilaisten” takia ei saa enää jäädä puolittaiseen yhteyteen Plehanovien ja Scheidemannien shovinistisen Internationalen kanssa. On katkaistava heti välit tähän Internationaleen. Zimmerwaldiin on jäätävä *ainoastaan* informaatiotarkoituksessa.

Juuri meidän ja juuri nyt on perustettava viivyttelemättä *uusi* vallankumouksellinen, proletaarinen Internationale tai oikeastaan rohjettava tunnustaa kaikkien kuullen, että se *on jo perustettu* ja toimii.

Se on niiden „todellisten internationalistien” Internationale, jotka edellä jo tarkasti luettelini. He ja vain he ovat vallankumouksellisten internationalistijoukkojen edustajia eivätkä joukkojen turmelijoita.

Jos *näitä* sosialisteja on vähän, niin kysyköön jokainen Venäjän työläinen itseltään, kuinka paljon Venäjällä oli tietoisia vallankumouksellisia vuoden 1917 helmi- ja maaliskuun vallankumouksen *aattona*?

Kysymys ei ole lukumäärästä, vaan siitä, että todella vallankumouksellisen proletariaatin aatteet ja politiikka tuodaan oikein ilmi. Asian ydin ei ole internationalismin „julistamisessa”, vaan siinä, että kyetään vaikeimpinakin aikoina olemaan internationalisteja teoissa.

Älkäämme pettäkö itseämme sopimusten ja kansainvälisten kongressien toiveilla. Niin kauan kuin imperialistinen sota jatkuu, kansainväliset yhteydet ovat imperialistisen

porvariston sotilasdiktatuurin rautapihtien puristuksessa. Kun „tasavaltalainen” Miljukovkaan, joka on pakotettu sietämään sivuhallituksena työläisten edustajain Neuvostoa, ei päästänyt huhtikuussa 1917 Venäjälle sveitsiläistä sosialistia, puoluesihteeriä, internationalistia, Zimmerwaldiin ja Kienthaliin osallistunutta *Fritz Plattenia*, vaikka Platten on naimisissa venäläisen naisen kanssa ja matkusti vaimonsa sukulaisten luo, vaikka hän oli osallistunut Riissa vuoden 1905 vallankumoukseen ja istunut sen takia venäläisessä vankilassa, maksanut vapautuakseen takuurahat tsaarihallitukselle ja halusi saada nämä takuurahat takaisin — kun kerran „tasavaltalainen” Miljukov saattoi *tehdä* näin Venäjällä huhtikuussa 1917, niin voidaan päätellä, minkä arvoisia ovat porvariston lupaukset ja vakuutukset, fraasit ja julistukset rauhasta ilman aluevaltauksia y.m.

Entä Englannin hallituksen toimeenpanema Trotskin vangitseminen? Entä se, että Martovia ei päästetä Sveitsistä, entä toiveet saada Martov houkutelluksi Englantiin, jossa häntä odottaa Trotskin kohtalo?

Älkäämme luoko itsellemme harhakuvia. Älkäämme pettäkö itseämme.

Kansainvälisten kongressien tai neuvottelukokousten „odottaminen” merkitsee internationalismin *pettämistä*, kun kerran on todistettu, ettei edes Tukholmasta päästetä meille internationalismille uskollisia sosialisteja *eikä edes heidän kirjeitään*, vaikka se olisi täysin mahdollista ja vaikka sotasensuuri on kyllin ankara.

Puolueemme ei pidä „odottaa”, vaan sen pitää *perustaa* heti kolmas Internationale,— ja sadat sosialistit Saksan ja Englannin vankiloissa päästävät helpotuksen huokauksen, monet tuhannet saksalaiset työläiset, jotka järjestävät nykyään lakkoja ja mielenosoituksia Vilhelmin, tuon lurjuksen ja rosvon kauhuksi, lukevat *illegaalista* lehtisistä meidän päätöksestämme, meidän veljellisestä luottamuksestamme Karl Liebknehtiin ja vain häneen, *meidän* päätöksestämme taistella *nytkin* „vallankumouksellista puolustuskantaa” vastaan,— he lukevat sen ja saavat vahvistusta vallankumoukselliseen internationalismiinsa.

Kenelle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan. Maailmassa ei ole toista maata, missä *tänä ajankohtana* olisi sellainen vapaus kuin Venäjällä. Älkäämme käyttäkö tätä

vapautta porvariston tai porvarillisen „vallankumouksellisen puolustuskannan” tukemisen propagointiin, vaan käytäkäämme sitä rohkean ja rehellisen, proletarisen ja liebknechttiläisen *kolmannen Internationalen perustamiseen*, Internationalen, joka vihaa leppymättömästi niin sosialishovinistipettureita kuin myös horjuvaa „keskustan” väkeä.

18. Kaiken edellä sanotun jälkeen on ilman pitempiä puheita selvää, että sosialidemokraattien yhdistymisestä Venäjällä ei voi olla puhettakaan.

Parempi on jäädä kahdestaan, kuten Liebknecht,— ja *se merkitsee jäämistä vallankumouksellisen proletariaatin keskuuteen*,— kuin ajatella hetkenkään verran yhteenliittymistä Organisaatiokomitean puolueen kanssa, Tshheidzen ja Tseretelin kanssa, jotka suostuvat liittoutumaan Potresovin kanssa „Rabotshaja Gazetassa”, äänestävät lainan puolesta työläisten edustajain Neuvoston Toimeenpanovassa komiteassa ⁴³ ja ovat luisuneet „puolustuskannalle”.

Antakaa kuolleitten haudata kuollessaan.

Ken tahtoo *auttaa* horjuvia, hänen on aloitettava siitä, että lakkaa itse horjumasta.

MINKALAISEN PITÄÄ PUOLUEEMME NIMEN OLLA,
ETÄ SE OLISI TIETEELLISESTI OIKEA
JA POLIITISESTI EDISTÄISI
PROLETARIAATIN TIETOISUUDEN SELKENEMISTÄ?

19. Siirryn viimeiseen kysymykseen, kysymykseen puolueemme nimestä. Meidän on otettava nimeksemme *Kommunistinen puolue*, kuten Marx ja Engels nimittivät itseään.

Meidän tulee toistaa, että olemme marxilaisia ja otamme perustaksi „Kommunistisen Manifestin”, jonka sosialidemokratia on väärentänyt ja pettänyt kahdessa pääkohdassa: 1) työläisillä ei ole isänmaata: „isänmaan puolustaminen” imperialistisessa sodassa on sosialismin pettämistä; 2) II Internationale on väärentänyt Marxin valtio-opin.

Nimitys „socialidemokratia” on *tieteellisesti* väärä, kuten Marx monesti todisti m.m. „Gothan ohjelman arvostelussa” v. 1875 ja Engels kansanomaisemmin toisti v. 1894 ⁴⁴. Ihmiskunta voi siirtyä kapitalismista välittömästi vain

sosialismiin, s.o. tuotannonvälineiden yhteiseen omistukseen ja tuotteiden jakamiseen kunkin suorittaman työn mukaan. Puolueemme katsoo pitemmälle: sosialismi tulee kiertämättömästi kasvamaan vähitellen kommunismiksi, jonka lippuun on kirjoitettu: „jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan”.

Sellainen on ensimmäinen perusteluni.

Toinen: puolueemme nimen toinenkin osa (*sosialidemokraatit*) on tieteellisesti väärä. Demokratia on eräs *valtiomuoto*. Mutta me, marxilaiset, olemme *kaikenlaisen* valtion vastustajia.

II (1889—1914) Internationalen johtajat, herrat Plehanov, Kautsky ynnä muut heidän kaltaisensa, ovat madalta-
neet ja väärentäneet marxilaisuutta.

Marxilaisuus eroaa anarkismista siinä, että se tunnustaa *valtion välttämättömäksi* sosialismiin siirtymistä varten,—mutta (ja tässä se eroaa Kautskysta ja kumppaneista) *ei sellaista valtiota* kuin on tavallinen parlamentaarinen porvarillinen demokraattinen tasavalta, vaan sellaisen valtion kuin oli vuoden 1871 Pariisin Kommuuni sekä vuosien 1905 ja 1917 työläisten edustajain Neuvostot.

Kolmas perusteluni: *elämä* on luonut, vallankumous on *jo* luonut meillä *käytännössä*, tosin heikossa ja ituasteisessa muodossa, juuri tällaisen, uuden „valtion”, joka ei ole valtio sanan varsinaisessa merkityksessä.

Se on *jo* joukkojen käytännön kysymys eikä vain johtajain teoria.

Valtio varsinaisessa merkityksessä on pakkovaltaa joukkoihin nähden kansasta erillään olevien, aseellisten ihmisten osastojen taholta.

Meidän *syntyvä*, uusi valtiomme on myös valtio, sillä mekin tarvitsemme aseellisten ihmisten osastoja, tarvitsemme mitä *ankarinta* järjestystä, tarvitsemme väkivaltaa tukahduttaaksemme *armottomasti* niin tsaristisen kuin myös gutshkovilais-porvarillisen vastavallankumouksen kaikkinaiset yritykset.

Mutta meidän *syntyvä*, uusi valtiomme *ei ole* enää valtio sanan varsinaisessa merkityksessä, sillä Venäjän useilla paikkakunnilla näitä aseellisten ihmisten osastoja ovat *itse joukot*, koko kansa eivätkä jotkin kansan yläpuolelle asetetut, siitä erillään olevat, etuoikeutetut ihmiset, joita käytännöllisesti katsoen ei voida erottaa.

Ei pidä katsoa taakse, vaan eteenpäin, ei siihen tavallista porvarillista tyyppiä olevaan demokraatiaan, joka on lujittanut porvariston herruutta vanhojen, *monarkististen* hallinto-elinten, poliisin, armeijan, virkamiehistön avulla.

Pitää katsoa eteenpäin, syntyvään, uuteen demokraatiaan, joka lakkaa jo olemasta demokraatiaa, sillä demokraatia on kansan herruutta, mutta eihän aseistettu kansa voi alistaa herruutensa itseään.

Demokratia-sana ei ole vain tieteellisesti väärä kommunistisesta puolueesta käytettynä. Nyt, vuoden 1917 maaliskuun jälkeen, se on vallankumouksellisen kansan *silmäin lumetta*, joka *ehkäisee* sitä vapaasti, rohkeasti, omintakeisesti rakentamasta uutta: työläisten, talonpoikain y.m. edustajain Neuvostoja *ainoana valtana* „valtiossa”, *kaikkinaisen* valtion „kuoleutumisen” enteenä.

Neljäs perusteluni: on otettava huomioon sosialismin objektiivinen yleismaailmallinen asema.

Se ei ole sama kuin vuosina 1871—1914, jolloin Marx ja Engels tietoisesti suostuivat väärään, opportunistiseen termiin: „sosialidemokratia”. Sillä *silloin*, Pariisin Kommuniinin tappion jälkeen, historia asetti päiväjärjestykseen hitaan organisatorisen ja valistustyön. Muuta ei voitu tehdä. Anarkistit olivat (ja ovat edelleenkin) kokonaan väärässä myös taloudellisesti ja poliittisesti eivätkä ainoastaan teoreettisesti. Anarkistit arvioivat väärin ajankohdan, kun eivät ymmärtäneet maailman yleistä tilannetta: imperialistien liikevoittojen turmelema työläinen Englannissa, tappion kärsinyt Kommuuni Pariisissa, juuri (v. 1871) voitolle päässyt porvariston kansallinen liike Saksassa, vuosisataista untaan nukkuva puolittain maaorjuudellinen Venäjä.

Marx ja Engels arvioivat oikein ajankohdan, ymmärsivät kansainvälisen tilanteen, ymmärsivät yhteiskunnallisen vallankumouksen alkua kohti tapahtuvan *hitaan* kulkemisen tehtävät.

Ymmärtäkäämme mekin uuden aikakauden tehtävät ja erikoisuudet. Älkäämme jäljitelkö niitä valemartilaisia, joista Marx sanoi: „kylvin lohikäärmeitä, mutta elonkorjuu antoi minulle kirppuja”⁴⁵.

Imperialismiksi kasvaneen kapitalismin objektiivinen välttämättömyys on synnyttänyt imperialistisen sodan. Sota on johtanut koko ihmiskunnan *kuilun partaalle*, koko sivilis-

tyksen tuhoutumisen, yhä uusien miljoonien, lukemattomien miljoonien ihmisten villiintymisen ja tuhon partaalle.

Äi ole muuta ulospääsyä kuin proletariaatin vallankumous.

Ja sellaisena ajankohtana, jolloin tämä vallankumous vasta alkaa, jolloin se ottaa epäröiviä, horjuvia, vaistonvaraisia, liiaksi porvaristoon luottavia ensi askeleitaan,— sellaisena ajankohtana „socialidemokraattisten” johtajain, „socialidemokraattisten” parlamentaarikkojen, „socialidemokraattisten” lehtien — ja nehan ne juuri ovat joukkoihin vaikuttamisen *elimiä* — enemmistö (se on totta, se on tosiasia), niiden enemmistö *on pettänyt* sosialismin, *kavaltanut* sosialismin, siirtynyt „oman” kansallisen porvaristonsa puolelle.

Nämä johtajat ovat hämänneet, johdattaneet harhaan ja petkuttaneet joukkoja.

Ja me edistämme tätä petosta, helpotamme sitä, jos pidämme kiinni siitä vanhasta ja vanhentuneesta nimestä, joka on yhtä mädännyt kuin II Internationalekin!

Ymmärtäkööt „monet” työläiset socialidemokratian rehellisesti. On jo aika oppia erottamaan subjektiivinen objektiivisesta.

Subjektiivisesti nämä työläissocialidemokraatit ovat proletaaristen joukkojen uskollisimpia johtajia.

Mutta objektiivinen, yleismaailmallinen tilanne on sellainen, että puolueemme vanha nimi *helpottaa* joukkojen pettämistä, *jarruttaa* eteenpäinmenoa, sillä joka askeleella, jokaisessa lehdessä, jokaisessa parlamenttiryhmässä joukot näkevät *johtajia*, s.o. henkilöitä, joiden sanat ovat muita kuuluvampia ja teot näkyvät kauemmaksi,— ja kaikki he ovat „myös-socialidemokraatteja”, kaikki he kannattavat „yhtenäisyyttä” sosialismin petturien, socialishovinistien kanssa, kaikki he esittävät maksettavaksi vanhoja, „socialidemokratian” antamia vekseleitä...

Entä vastaväitteet? ...„Sekoitetaan anarkistikommunisteihin”...

Miksi me emme pelkää, että meidät sekoitetaan socialinationalisteihin ja socialiliberaaleihin tahi radikaalisocialisteihin, jotka ovat Ranskan tasavallan etumaisin ja joukkojen porvarillisessa pettämisessä taitavin porvarillinen puolue? ...„Joukot ovat tottuneet, työläiset „pitävät” *omasta* socialidemokraattisesta puolueestaan”...

Se on ainoa perustelu, mutta sehän on perustelu, joka jättää laskuista pois sekä marxilaisuuden opin että huomispäivän tehtävät vallankumouksessa, sekä maailman sosialismin objektiivisen asiain tilan että II Internationalen häpeällisen vararikon kuin myös sen, että proletaarien ympärillä parveilevat „myös-sosialidemokraatit” tuottavat vahinkoa käytännölliselle työlle.

Se on piintymyksen, horrostilan, luutuneisuuden perustelu.

Me sen sijaan tahdomme uusia maailman. Me tahdomme tehdä lopun imperialistisesta maailmansodasta, johon on syösty satoja miljoonia ihmisiä ja kiedottu moniin satoihin miljardeihin nousevan pääoman edut, sodasta, jota ei voida lopettaa todella demokraattiseen rauhaan ilman ihmiskunnan historian suurinta proletaarista vallankumousta.

Ja me pelkäämme itse itseämme. Pidämme kiinni „tutusta”, „rakkaaksi” käyneestä, likaisesta paidasta...

On jo aika heittää pois likainen paita, on jo aika pukeutua puhtaisiin.

Pietari. Huhtikuun 10 pnä 1917.

JALKISANAT

Kirjaseni on vanhentunut taloudellisen rappiotilan ja Pietarin kirjapainojen työkyvyttömyyden takia. Kirjanen on kirjoitettu huhtikuun 10 p:nä 1917, mutta tänään on toukokuun 28 päivä eikä kirjanen ole vielääkään ilmestynyt!

Kirjanen on kirjoitettu ohjelmaluonnokseksi, jonka tarkoituksena on katsantokantojeni propagointi puolueemme, Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen (bolševikkien) yleisvenäläisen konferenssin edellä. Vaikka kirjanen kirjoitettiin puhtaaksi koneella ja sitä jaettiin vain muutamia kappaleita puolueen jäsenille konferenssin edellä ja konferenssissa, se kuitenkin täytti tietyn osan tehtävästään. Mutta nyt on konferenssi jo pidetty huhtikuun 24—29 p:nä 1917, sen päätöslauselmat on jo kauan sitten julkaistu (ks. „Soldatskaja Pravdan”⁴⁶ 13. numeron liitteitä), ja tarkkaavainen lukija huomaa helposti, että kirjaseni on useissa tapauksissa näiden päätöslauselmien alkuperäinen luonnos.

Tehtäväkseni jää vain lausua toivomus, että kirjasesta on kuitenkin jotain hyötyä näiden päätöslauselmien yhteydessä, niiden selittämiseksi, ja sitten pysähtyä tarkastelemaan kahta kohtaa.

Ehdotan, sivulla 27, jäämään Zimmerwaldiin vain informaatiotarkoituksessa *. Konferenssi ei ollut tässä kohdassa samaa mieltä kanssani, ja minun täytyi äänestää Internationalea koskevaa päätöslauselmaa vastaan. Jo nyt käy ilmeisen selväksi, että konferenssi teki virheen ja että

* Ks. tätä osaa, s. 66. *Toim.*

tapahtumien kulku korjaa sen nopeasti. Jäämällä Zimmerwaldiin me viivytämme (vaikkapa vastoin tahtoammekin) osaltamme III Internationalen perustamista; jarrutamme välillisesti sen perustamista, koska meitä sitoo jo aatteellis-poliittisesti kuolleen Zimmerwaldin kuollut painolasti.

Puolueemme asema — koko maailman kaikkien työväenpuolueiden edessä — on nyt juuri sellainen, että meidän *velvollisuutemme* on viipymättä *perustaa* III Internationale. Meitä paitsi ei ole *nyt* ketään, joka sen tekisi, ja viivyttely on vahingollista. Jäämällä Zimmerwaldiin vain informaatiotarkoituksessa me vapautamme heti kätemme tätä perustamista varten (ja voimme samalla *käyttää* Zimmerwaldia, jos olosuhteet tekevät tämän käyttämisen mahdolliseksi).

Sen sijaan nyt, konferenssin tekemän virheen vuoksi, meidän täytyy odottaa passiivisina ainakin v. 1917 heinäkuun 5 päivään saakka (Zimmerwaldin konferenssin koollekutsumisaika; on hyvä, ellei sitä *vielä* kerran lykätäkseen sitä on jo kerran lykätty...).

Mutta päätös, jonka puolueemme Keskuskomitea hyväksyi yksimielisesti konferenssin jälkeen ja joka julkaistiin „Pravdan” 55. numerossa toukokuun 12 p:nä, on puolittain korjannut virheen: on päätetty, että me poistumme Zimmerwaldista, jos se rupeaa neuvotelemaan ministerien kanssa *. Katson voivani toivoa, että toinen puoli virheestä tulee korjatuksi heti, kun kutsumme koolle „vasemmistolaisien” („kolmas suunta”, „todelliset internationalistit”, ks. edellä, ss. 23—25**) ensimmäisen kansainvälisen neuvottelukokouksen.

Toinen kohta, jota täytyy pysähtyä tarkastelemaan, on „kokoomusministeristön” muodostaminen toukokuun 6 p:nä 1917. Kirjanen *tuntuu* tässä kohdassa erikoisen vanhentuneelta.

Tosi asiassa juuri tässä kohdassa se ei ole vanhentunut lainkaan. Se rakentaa *kaiken luokka-*analyysille, jota menshevikit ja narodnikit, jotka ovat antaneet 6 ministeriä 10 kapitalistiministerin panttivangiksi, pelkäävät kuin tulta. Ja juuri siksi, että kirjanen rakentaa *kaiken luokka-*analyysille, se ei ole vanhentunut, sillä Tseretelin, Tshernovin ja kumpp. meno ministeristöön on muuttanut *mitättö-*

* Ks. tätä osaa, s. 383. *Toim.*

** Ks. tätä osaa, ss. 61—64. *Toim.*

män vähän vain sen sopimuksen *muotoa*, jonka Pietarin Neuvosto on tehnyt kapitalistien hallituksen kanssa, ja minä olen varta vasten kirjasesä, sivulla 8 korostanut, „etten tarkoita niinkään paljon muodollista sopimusta kuin tosiasiallista kannatusta” *.

Päivä päivältä käy yhä selvemmäksi, että Tsereteli, Tshernov ja kumpp. ovat nimenomaan vain kapitalistien panttivankeja, että juhlallisista lupauksistaan ei „uusittu” hallitus halua eikä voi täyttää kerrassaan mitään enempää ulko- kuin sisäpolitiikassakaan. Tshernov, Tsereteli ja kumpp. ovat tehneet poliittisen itsemurhan, heistä on tullut kapitalistien apureita, jotka todellisuudessa tukahduttavat vallankumousta, Kerenski on mennyt niin pitkälle, että käyttää väkivaltaa joukkojen suhteen (vrt. kirjases 9. sivua: „Gutshkov on toistaiseksi vain uhannut käyttää väkivaltaa joukkoja vastaan” **, mutta Kerenskin on täytyntyt toteuttaa nuo uhkailut...). Tshernov, Tsereteli ja kumpp. ovat murhanneet poliittisesti itsensä ja puolueensa, menshevikien ja sosialistivallankumouksellisten puolueet. Kansa tulee näkemään sen päivä päivältä yhä selvemmin.

Kokoomusministeristö on vain siirtymisvaihe vallankumouksemme tärkeimpien, kirjasesäni lyhyesti analysoitujen luokkaristiriitojen kehityksessä. Näin ei voi kauan jatkua. Joko takaisin — vastavallankumoukseen koko linjalla, tahi eteenpäin — vallan siirtymiseen toisten luokkien käsiin. Vallankumouksellisena aikana, imperialistisen maailmansodan olosuhteissa ei voida olla paikallaan.

N. Lenin

Pietari. Toukokuun 28 pnä 1917.

* Ks. tätä osaa, s. 46. *Toim.*

** Ks. tätä osaa, s. 47. *Toim.*

